

C. GOLAR:

V JEČI JE MRAK.

(Admont, v vojaškem arestu 1917.)

V ječi je mrak in žalostno srce,
in še misli so zvezane moje —
v svobodo bi radostno kam brez mejé,
kjer veter nebeški s smrekami poje.

Temnó, razrovano je v duši mi,
ko slišim kletve, vojaške molitve —
pijano smejanje tesnobo le ruši mi,
ne misli nihče v kantini na bitve.

Kdo je na okno zamreženo zdaj potrkjal?
Poglej jo, zunaj je drobna sinička. —
In spomin kot žarek mi je zasijal:
Pozdravljena, ljubljena ptička!

Ali si moja, prijazna siničica ti?
Tista, ki te deček hudobni je ujel
v jutru božičnem, ko srež na grmih zori,
in je divje, veselo zapel?

Ali si moja, prijazna siničica ti?
Zapr! te je v gajbico, ozko in skrito,
vzel ti je solnce in plan valovito —
in jaz sem te žalostno videl jetnico
in tiho, skrivaj odprl ti temnico —
O, kakšen klik je srebrn
zakliknil na veji visoki,
ko zopet si v zarji, svobódi široki
letela čez jablane, češnje in strn!

Ali si moja, prijazna siničica ti?

Prinašaš pozdrav mi od rodnega juga,
prišla si tolažit me v ječo temotno,
kjer težko živi se brez brata in druga
življenje v razdvoju, življenje samotno?

Ali si moja, prijazna siničica ti?

